

- 4) În sfârșit, în cazul unui răspuns afirmativ la întrebarea 3, dacă s-a adoptat un act de amenajare a teritoriului privind o arie geografică unică mai extinsă care impune, în principiu, în temeiul articolului 3 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2001/42/CE coroborat cu articolul 6 alineatul (3) din Directiva 92/43/CEE, efectuarea unei evaluări ecologice strategice care nu a avut loc și se constată ulterior că o evaluare ecologică prealabilă se impunea numai pentru anumite zone din această arie – din cauza reglementărilor intervenite recent cu privire la utilizările și la activitățile permise și care nu constituie doar planuri de gestionare – dar nu pentru majoritatea acestora, întrucât, în măsura în care privește aceste din urmă zone, actul adoptat constituie un plan de gestionare pentru care, potrivit articolului 3 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2001/42/CE coroborat cu articolul 6 alineatul (3) din Directiva 92/43/CEE, nu se impune evaluarea, este sau nu este posibilă, în conformitate cu Directiva 2001/42/CE, constatatarea nevalidității parțiale a tuturor dispozițiilor în cauză și abrogarea, prin urmare, a actului numai cu privire la acele părți care privesc zone pentru care se impune evaluarea ecologică prealabilă – potrivit noilor norme în materie – cu consecința ulterioară, în urma abrogării parțiale a acestora, că evaluarea ecologică strategică ar trebui să se aplice numai pentru zonele respective, iar nu pentru întreaga arie?

⁽¹⁾ Directiva 2001/42/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 27 iunie 2001 privind evaluarea efectelor anumitor planuri și programe asupra mediului.

⁽²⁾ Directiva 92/43/CEE a Consiliului din 21 mai 1992 privind conservarea habitatelor naturale și a speciilor de faună și floră sălbatică.

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Lituania) la
17 octombrie 2014 – AAS „Gjensidige Baltic”, prin sucursala sa lituaniană AAS „Gjensidige Baltic”
Lietuvos filială/UAB DK „PZU Lietuva”**

(Cauza C-475/14)

(2015/C 007/20)

Limba de procedură: lituaniana

Instanța de trimitere

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Părțile din procedura principală

Reclamantă: AAS „Gjensidige Baltic”, prin sucursala sa lituaniană AAS „Gjensidige Baltic” Lietuvos filială

Pârâtă: UAB DK „PZU Lietuva”

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 14 litera (b) din Directiva 2009/103/CE ⁽¹⁾ trebuie interpretat în sensul că prevede o normă care reglementează conflictul de legi și care *ratione personae* ar trebui aplicată nu numai victimelor accidentelor rutiere, ci și asigurătorilor vehiculului răspunzător pentru prejudiciile cauzate în accident, în scopul de a determina legea aplicabilă raporturilor dintre aceștia și trebuie să se considere că această dispoziție este o normă specială în raport cu normele privind legea aplicabilă prevăzute de Regulamentele Roma I ⁽²⁾ și Roma II ⁽³⁾?
- 2) În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare, trebuie să se stabilească dacă, în prezenta cauză, raporturile juridice dintre asigurători intră sub incidența noțiunii „obligații contractuale” în sensul articolului 1 alineatul (1) din Regulamentul Roma I. În cazul în care raporturile juridice dintre asigurători intră sub incidența noțiunii „obligații contractuale”, atunci este esențial să se răspundă la întrebarea dacă raporturile respective se încadrează în categoria contractelor de asigurare (raporturi juridice) și dacă legea aplicabilă acestora ar trebui determinată în conformitate cu articolul 7 din Regulamentul Roma I.

- 3) În cazul unui răspuns negativ la primele două întrebări, trebuie să se stabilească dacă, în cazul unei acțiuni în regres, raporturile juridice dintre asigurătorii ansamblurilor de vehicule intră sub incidența noțiunii „obligații necontractuale” în sensul Regulamentului Roma II și dacă aceste raporturi ar trebui sau nu ar trebui să fie considerate raporturi juridice derivate care decurg din producerea unui accident rutier (faptă ilicită), atunci când legea aplicabilă este determinată în conformitate cu articolul 4 alineatul (1) din Regulamentul Roma II. Într-o situație precum cea din speță, asigurătorii ansamblurilor de vehicule ar trebui să fie considerați debitori care răspund în comun pentru aceeași obligație în sensul articolului 20 din Regulamentul Roma II, iar legea aplicabilă raporturilor dintre aceștia ar trebui să fie stabilită în conformitate cu norma respectivă.

⁽¹⁾ Directiva 2009/103 a Parlamentului European și a Consiliului din 16 septembrie 2009 privind asigurarea de răspundere civilă auto și controlul obligației de asigurare a acestei răspunderi (JO L 263, p. 11).

⁽²⁾ Regulamentul (CE) nr. 593/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 iunie 2008 privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale („Roma I”) (JO L 177, p. 6).

⁽³⁾ Regulamentul (CE) nr. 864/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 iulie 2007 privind legea aplicabilă obligațiilor necontractuale („Roma II”) (JO L 199, p. 40).

**Cerere de decizie preliminară introdusă de High Court of Justice Queen’s Bench Division
(Administrative Court) (England and Wales) (Regatul Unit) la 27 octombrie 2014 – Pillbox 38 (UK)
Limited, care își desfășoară activitatea sub denumirea „Totally Wicked”/Secretary of State for Health**

(Cauza C-477/14)

(2015/C 007/21)

Limba de procedură: engleza

Instanța de trimitere

High Court of Justice Queen’s Bench Division (Administrative Court)

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Pillbox 38 (UK) Limited, care își desfășoară activitatea sub denumirea „Totally Wicked”

Pârât: Secretary of State for Health

Întrebările preliminare

Articolul 20 din Directiva 2014/40/UE ⁽¹⁾ a Parlamentului European și a Consiliului din 3 aprilie 2014 privind apropierea actelor cu putere de lege și a actelor administrative ale statelor membre în ceea ce privește fabricarea, prezentarea și vânzarea produselor din tutun și a produselor conexe și de abrogare a Directivei 2001/37/CE ⁽²⁾ (JO 2014 L 127, p. 1) este lipsit de valabilitate, în totalitate sau parțial, pentru unul sau mai multe dintre argumentele următoare:

- impune, fie în întregul său, fie prin partea sa relevantă, o serie de obligații pentru producătorii și/sau comercianții cu amănuntul de țigarete electronice care încalcă principiul proporționalității coroborat cu principiul securității juridice?
- pentru motive echivalente sau similare, nu respectă principiul egalității și/sau denaturează concurența în mod ilegal?
- aduce atingere principiului subsidiarității?
- încalcă drepturile producătorilor sau comercianților cu amănuntul de țigarete electronice potrivit articolelor 16 și/sau 17 din Carta drepturilor fundamentale?

⁽¹⁾ JO L 127, p. 1

⁽²⁾ OJ L 194, p. 26